

อายุความคดีความผิดฐานเข้าไปยึดถือ ครอบครองที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ (๑) และ ๑๐๘ ทวิ วรรคสอง

ตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการเหมืองแร่ และการป่าไม้ ที่ดินของรัฐนั้นถ้ามิได้มีสิทธิครอบครอง หรือมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ห้ามมิให้บุคคลใด (๑) เข้าไปยึดถือ ครอบครอง รวมตลอดถึงการก่อสร้างหรือเผาป่า (๒)...”
ดังนั้น ความผิดฐานเข้าไปยึดถือ ครอบครองที่ดินของรัฐซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ (๑) และ ๑๐๘ ทวิ วรรคสอง จึงเกิดขึ้นตั้งแต่จำเลยเข้าไปยึดถือครอบครองและยังคงมีอยู่ตลอดเวลาที่จำเลยยึดถือครอบครองที่ดินที่เกิดเหตุ แม้ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าจำเลยก่อสร้างบ้านพักอาศัยในที่ดินที่เกิดเหตุอย่างช้าที่สุดในปี ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นเวลาเกินกว่า ๑๐ ปี ก็ตาม แต่เมื่อปรากฏว่าจำเลยยังคงครอบครองที่ดินที่เกิดเหตุตลอดมา จึงเป็นความผิดต่อเนื่องอยู่ทุกขณะตราบเท่าที่จำเลยยังคงยึดถือครอบครองที่ดินที่เกิดเหตุอยู่
ฟ้องของโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๙๐/๒๕๖๕)

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

สิงหาคม ๒๕๖๗

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

ศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา